

РЕШЕНИЕ
№ 306
гр. Перник, 14 декември 2013 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в открито съдебно заседание на двадесети ноември през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря В.Х.*** и с участието на представител на Окръжна прокуратура–Перник, прокурор Гешев, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КГАХД № 315 по описа на съда за 2013г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 14, ал. 3, изр. последно от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба от Общинска служба по земеделие (ОСЗ) – Перник против Решение № 7 от 05.07.2013г. на Районен съд–Перник, постановено по гр. адм. дело № 4907 по описа на съда за 2013г.. С атакувания съдебен акт е отменен отказ на Началника на ОСЗ–Перник, обективиран в писмо изх. № 119 от 12.04.2012г. във връзка с молба вх. № 119 от 15.03.2013г. от Г.К.С.,*** относно възстановяване на имот – ливада с площ от 1,2 дка, V категория, находящ се в землището на с. К*** и издаване на скица съгласно влязло в сила решение № 43 от 14.02.2012г. на Окръжен съд-Перник по в.гр.д. № 811 по описа на съда за 2010г., както и е осъдена ОСЗ – Перник да заплати в полза на Г.К.С.*** разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 200 (двеста) лв.

В касационната жалба се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на процесуалните правила и необосновано. Навеждат се доводи, че оспореното пред районния съд писмо не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, тъй като с него не се засягали права на молителя. Административният орган твърди още, че тъй като процесният имот е собственост на друго лице – Р.М.П.***, по силата на нотариален акт за покупко-продажба, във връзка с делото е налице спор за собственост, който следвало да бъде решен по общия исков ред, а не по реда на чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ. Касаторът възражава и по отношение на присъдените по делото разноски, като заявява, че съдът е следвало да отсъди съответно на направените във връзка с делото реални такива. На посочените основания от касационния съд се иска да отмени решението на първата съдебна инстанция. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от ю.к. Л***, която заявява, че поддържа жалбата и пледира за уважаването ѝ.

Ответникът по жалбата – Г.К.С.*** не се явява. Представлява се от адв. В***. Възражава срещу жалбата и моли решението на Районен съд – Перник да бъде оставено в сила. Прави искане за присъждане на разноските, направени пред касационната съдебна инстанция.

Представителят на Окръжна прокуратура–Перник дава заключение, че решението на първата съдебна инстанция е правилно и законосъобразно и предлага да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от страна с правен интерес в смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно оспорване съдебен акт.

Административен съд - Перник, като съобрази сочените касационни основания и прецени събраните по делото доказателства, и извърши проверка в пределите по чл. 218 от АПК намира следното:

При извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК относно валидност и допустимост на решението на първа съдебна инстанция, касационната инстанция намира атакувания акт за валиден и допустим. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд–Перник. Обжалваното решение е постановено в необходимата писмена форма, от едноличен съдебен състав, подписано от съдията, разгледал делото.

Проверяваното решение е и допустимо, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване административен акт. Неправилна е тезата на касатора, че оспорения отказ на Началника на ОСЗ–Перник не представлява индивидуален административен акт в смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Скицата е неразделна част от решението и по чл. 14, ал. 1, т. 1 от ЗСПЗЗ и чл. 18ж, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗСПЗЗ (ППЗСПЗЗ) и издаването ѝ е задължение за съответния реституционен орган – в случая ОСЗ-Перник, произтичащо пряко от нормативен акт. Изричният отказ на административния орган да издаде поисканата от заявителя скица е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 4 от АПК, независимо от формата, в която е обективизиран, подлежащ на проверка по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Същият представлява властническо волеизявление, влияещо върху правната сфера на оспорвания го, като непосредствено засяга неговите права и законни интереси.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение Районен съд–Перник е приел от фактическа страна, че с решение № 1611 от 05.03.2007г. на Общинска служба по земеделие и гори (ОСЗГ) (сега ОСЗ) – Перник, постановено в полза на К.С.М.***, респ. неговите наследници, е признато и възстановено правото му на собственост в съществуващи/възстановими стари реални граници върху ливада с площ от 1.200 дка, V категория, находящ се в м. Клисуре, землището на с. К***. Решението не е придружено от скицата по чл. 14, ал. 1 от ЗСПЗЗ и чл. 18ж, ал. 1, изр. 2 от ППЗСПЗЗ. При извършено заснемане на имота по повод молба на Г.С.*** – наследник на К.М.***, е установено, че посочения имот попада в имоти с №№ 2005 на К.К.***; 2004 на Д.Л.*** и 2003 – кметство нива. В спор за материално право, по иск на Г.К.С.***, наследник на К. С. М.***, с правно основание чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ, с решение на Окръжен съд–Перник с № 43 от 14.02.2011г. по в. гр. д. № 811 по описа на съда за 2010г., с което е отменено решение № 523/16.07.2010г. на Районен съд–Перник по гр. д. № 5420/2008г., е признато за установено по отношение на И.Б.Д.*** (наследник на К.Д.К.***), че към момента на образуване на ТКЗС през 1957г. в с. К***, собственик на недвижим имот – ливада с площ от 1.200 дка, V категория, находящ се в землището на с. К*** при граници: от изток – П.И.***, от югоизток – река, от запад – В.М.*** от североизток – Б.Т.*** е бил К. С. М.***, бивш жител ***, наследодател на Г.К.С.***

Производството пред административния орган – сега ОСЗ – Перник, е започнало с молба вх. № 119 от 15.03.2013г. на Г.К.С.***, който на основание влязлото в сила

решение на Окръжен съд–Перник № 43 от 14.02.2011г. по в. гр. д. № 811 по описа на съда за 2010г., е поискал от Началника на ОСЗ – Перник да изпълни влязлото в сила решение на съда и да издаде скица на имота, по отношение който е признато за установено правото му на собственост. След отказ на административния орган, обективиран в писмо изх. № 119/12.04.2013г., с подадена жалба от страна на Г.С. ***е образувано и производството пред първата съдебна инстанция, завършило с издаване на процесното решение.

При така установеното по фактите районния съд е приел от правна страна, че при наличието на влязло в сила съдебно решение относно това, кому е принадлежало правото на собственост към момента на образуването на ТКЗС, респективно кому принадлежи правото на възстановяване на същия имот в реституционната процедура, административния орган е бил задължен да възстанови собствеността в полза на лицата, които съдът е признал за собственици, както и да измени/отмени своето решение касаещо възстановяване на имота по отношение на лицата, респ. техните наследници, за които е отречено да са били негови собственици. На основание тези си правни изводи районният съд е постановил обжалваното пред настоящата инстанция решение.

Административен съд – Перник намира решението на първата съдебна инстанция за правилно и законосъобразно.

След разрешаването по реда на чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ на спор по принадлежността на правото на собственост към момента на образуване на ТКЗС, ползващите се от положителното решение на съда имат право да искат от реституционният орган издаде исканата скица – неразделна част от решение по чл. 18ж, ал. 1 от ППЗСПЗЗ и чл. 14, ал. 1 от ЗСПЗЗ за възстановяване на собствеността. От събраните в хода на съдебното производство доказателства е безспорно, че страните са спорили за собствеността на процесната земеделска земя. Искът по чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ има преюдициално значение за възстановяването на земята и за решението на ОСЗГ, независимо от издадените вече решения. Искът с правно основание чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ е установителен и има за предмет установяване правото на собственост към минал момент. С влизане в сила на решението на съда, с което се признават права на ищци по иск с правно основание чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ, реституционният орган е задължен да приведе своите решения, касаещи конкретен имот/ имоти, в съответствие с постановеното от съда.

Не се споделят доводите на касатора, че тъй като спорният имот по силата на нотариален акт за покупко-продажба е притежание на друго лице, то предвид наличен спор за собственост, скица не може да бъде издадена. Неоснователно е и твърдението, че районният съд се е произнесъл във връзка със спор, който е следвало да бъде разрешен по общия исков ред. В производството пред себе си първата съдебна инстанция се е произнесла по законосъобразността на оспорения административен акт, но не и относно материалноправния спор за собственост, който би се породил между третото лице - приобретател на имот с площ 1.002 дка, припокриващ се като площ с границите на спорния имот – ливада с площ от 1.200 дка.

Правилно е указал районния съд в мотивите на решението си, че ОСЗ – Перник дължи произнасяне по заявлението за издаване на скица след провеждане на необходимата процедура по чл. 14, ал. 7, респ. ал. 7а от ЗСПЗЗ за изменение на решенията си, отнасящи се до имотите, върху които процесният имот – ливада с площ 1.200 дка, признат с влязлото в сила съдебно решение на Окръжен съд - Перник за собствен на наследодателя на Г.С.***, попада.

Не се приема и възражението, че размера на присъдените по делото разноски не е съобразен с реално направените такива от ищеца в производството пред първата

съдебна инстанция. Разноските във връзка с делото са своевременно поискани, а определеният от съда размер е правилно определен и съпоставим с представения като доказателство по делото договор за правна помощ.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че при разглеждане на делото и постановяване на обжалвания съдебен акт, Районен съд-Перник не е допуснал нарушения, които да съставляват основания за касирането му. Решението е валидно и допустимо, постановено в производство без допуснати съществени процесуални нарушения. Същото е законосъобразно и правилно, и ще бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 228 от АПК касаторът дължи заплащане на направените от настоящия ответник в касационното производство деловодни разноски, представляващи договорено и заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие № 5119 от 30.09.2013г. в размер на 200 (двеста) лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221 ал. 2, предл. 1 от АПК, Административен съд - Перник, касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 7 от 05.07.2013 г. на Районен съд-Перник, постановено по гр. адм. дело № 4907 по описа на съда за 2013г..

ОСЪЖДА Общинска служба по земеделие-Перник да заплати на Г.К.С. *** деловодни разноски в размер на 200 (двеста) лв..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2. /п/